

[Oluf Johansen.]

har måttet erkende det forannævnte samfundsmæssige synspunkt.

Det er klart, at der må tages hensyn til de højst forskelligartede forhold indenfor landbruget. Udskrivningsskalaen, der først pålægger afleveringspligt ved en grundværdi på 12 000 kr., er stigende med jordværdiens stigning, og den fritager altså alle, der ligger under denne grænse, for afleveringspligt. Om afleveringsskalaen vil vise sig at være rigtig, vil afhænge af forskellige forhold, bl. a. af, hvor stor høsten bliver. Men jeg kan ikke se rettere end, at det resultat, man er nået til gennem forhandlingerne, må være rigtigt. Det kan vel også siges, at den del af det danske landbrug, som får den største afleveringsbyrde, er den, der bedst er i stand til at bære den, også økonomisk. Disse landbrugere fremstiller ved den mest gennemførte mekanisering kornet til den billigste produktionspris. Produktionsprisen er og har været et diskussionsspørgsmål i de forskellige landbrugsgrupper, og det kan måske siges, at det er et spørgsmål, der aldrig helt bliver klaret. Hver landmand har sin produktionspris.

Det skal iøvrigt erkendes, at kornafleveringen rejser mange problemer i landbruget, men vil man tage det sagligt og ikke hysterisk som sket fra en enkelt side i folketinget, bør andre samfundslag indrømme og anerkende, at landbruget gennem denne lovgivning påtager sig forpligtelser og viser samfundssind overfor det øvrige samfund.

Det skal indrømmes, at denne lov vil bevirke en betydelig omlægning af landbrugsbedrifterne. Har man fulgt de gode råd om at avle en større mængde grovfoderenheder og omlagt bedriften derefter, vil det være nødvendigt for adskillige landmænd at lægge om. Dog kan det vel siges, at salg af kreaturer jo altid giver en mulighed for en vis udrensning, så man får de dårligste dyr erstattet med bedre, og det kan vel også siges, at tiderne i øjeblikket med hensyn til kreaturpriser ikke er de allerdårligste.

Mest synes jeg det går ud over de unge landmænd, begynderne, dem, der har stor gæld, dem, der for at klare deres betydelige gældsforpligtelser skal have den størst mulige omsætning i deres bedrift. Jeg kan godt se alle de vanskeligheder, som kan nævnes i forbindelse med hele dette spørgsmål, men hvis man indenfor de landbopolitiske kredse tager på spørgsmålet med en rimelig forståelse af det øvrige samfunds tarv, er man også i stand til i de kredse at vise resignation. Det er mit bestemte indtryk, at de dønninger, der muligt vil gå ud over landet fra drøftelserne i folketinget, ikke er så stærke,

som mange synes at mene. Her er der en samfundspligt, der må klares. Man har vel også lov til at henvisse til de år, da vi har haft kornlov, og påpege, at disse kornlove da ikke forarmede dansk landbrug.

Mod priserne synes jeg ikke der kan rettes alvorlige anker. Noteringerne er højere end fastsat i kornloven, siges der. Javel, men kan en almindelig landbrugsproduktion være tjent med så høje priser? Priser, der ligger over dem, der er fastsat i kornloven, er sikkert på den forkerte side af det rimelige. Sikkerheden i økonomisk henseende er i de tilfælde i hvert fald produktionsmæssigt på kornsælgerens side.

Jeg anbefaler det foreliggende lovforslag til hurtig fremme. Nu hører jeg, der er tale om udvalgsbehandling. Formentlig vil denne udvalgsbehandling blive forholdsvis kort, så vi ret hurtigt kan få lovforslaget ophøjet til lov.

Landbrugsministeren (H. Hauch): Jeg kan takke de ærede ordførere, som alle — til trods for de mere eller mindre kritiske bemærkninger, der blev fremført — har givet tilslutning til, at lovforslaget gennemføres, og tilsagt deres partiers medvirken dertil.

Hvad angår det såkaldte skovkorn, som flere af de herrer, der havde ordet, var inde på en omtale af, havde jeg meget ønsket, at vi kunne være kommet af med det. Det har været genstand for en omhyggelig behandling i udvalget i det høje folketing, men det er ved denne som ved alle andre lejligheder, hvor vi gennem årene har drøftet dette skovkorn, ikke lykkedes af den simple grund, at det ville medføre krav fra anden side, som sammen med skovkornet ville bevirke en ganske overordentlig forskydning i udskrivningsskalaen, som ingen havde lyst til at være med til. Sådan ligger forholdet, og derfor har jeg, til trods for at jeg i og for sig ville være glad ved at komme af med det, bøjet mig for de saglige argumenter, som har været fremført, og som gjorde denne ændring så vanskelig. Det er taknemligt at sige — det ser jeg vel —, at det er urimeligt, at folk skal svare korn af skoven, men det er jo heller ikke af skoven, de svarer korn; de svarer det af deres anden ejendom, de får blot ikke lov til at trække hele den grundskyld fra, som knytter sig til de skove eller udyrkede arealer, de har, for at der ikke skal opstå altfor store forstyrrelser i selve udskrivningsloven. Således ligger forholdet, og jeg forstår meget godt, at man har lyst til at tale om dette skovkorn, fordi mange, som ikke kender